

P ten starý celkový švih. Snažím se utěšit tím, že je to
 li práce prozatímní. Až se vrátím, až bude zase zjedná-
 b mír, pak všechno definitivně vylepším, všechno půjde
 n jako na drátkách. Ano, v pohádkách jde všechno jako
 r na drátkách a mezi pohádky patří i tyhle útrčy.
 si Lépe by bylo, kdybych hned teď provedl dokonalou
 v práci, bylo by to mnohem užitečnější než ji pořád
 je a pořád přerušovat, potulovat se chodbami a zjišťovat
 je nová místa šelestů, což je věru velmi snadné, neboť to
 P nevyžaduje nic jiného než zastavit se na libovolném
 v místě a naslouchat. A dělám i další zbytečné objevy.
 ši Občas se mi zdá, jako by šelest ustal, mívá přece
 n dlouhé přestávky, občas se takový sykot přeslechne,
 si příliš mocně buší v uchu krev, pak splýnou takové dvě
 P přestávky a jednomu se na chvíli zdá, že sykot ustal
 P nastal převrát, je to, jako by se otevřel pramen, z ně-
 P hož prýší ticho doupěte. Dám si pozor, abych ten
 a objev hned přezkoumal, hledám někoho, jemuž bych
 v se s ním mohl nejdříve beze všech pochybností světit,
 si cválám k hradnímu nádvoří, vzpomenu si — neboť
 tr celou svou bytostí jsem proctil k novému životu —
 — že jsem už dávno ničeho nepojedl, vyrvu něco ze zá-
 r sob napolo zasypaných hlinou, hltám to, zatímco už
 je běžím zpátky k místu neuvěřitelného objevu, chci se
 zi nejdřív jen tak mimochodem, letmo během jídla ještě
 rr jednou přesvědčit o věci, zaposlouchám se, ale už
 v letmé zaposlouchání okamžitě ukáže, že jsem se ha-
 d nebně klamal, zdálky se ozývá neochvějný sykot.
 p I vyplivnu jídlo a chtělo by se mi zadupat je do
 a země a nanovo se pouštím do práce, ani nevím do
 rr jaké, někde, kde se to zdá zapotřebí, a takových míst
 zi je až dost, začnu něco mechanicky konat, jako kdyby
 v jen přišel dozorce, před nímž je třeba sehrát komedii

Ale sotva se chvíli takhle pracuje, může se stát, že
 dojde k novému objevu. Šelest jako by zesílil, ne moc
 ovšem, tady jde vždycky jen o nejjemnější odstíny,
 ale trochu přece, sluch to jasně rozpoznává. A toto
 zesílení připadá jako přiblížování, není ani tak slyšet
 zesílení, jako spíš — ještě zřetelněji — je takřka vidět
 krok, jímž se silnější šelest přibližuje. Odskočím od stě-
 ny, jediným pohledem se pokusím přehlédnout všechny
 možnosti, které tento objev může mít za následek.
 Mám pocit, jako bych byl toto doupě vlastně nikdy
 nezarižoval na obranu proti nějakému útoku, v úmyslu
 jsem to měl, avšak navzdory všem životním zkušě-
 nostem zdálo se mi nebezpečí útoku a tedy i obranná
 zařízení vzdálená — anebo ne vzdálená (jak by to
 bylo možné!), ale v pořadí daleko za zařízeními pro
 pokojný život, jež měla proto vsude v doupěti před-
 nost. Mnohé se v tom směru dalo zařídít, aniž se
 narušil základní plán, bylo to nepochopitelně opo-
 minuto. Měl jsem všechna ta léta velké štěstí, štěstí
 mě zhyčkal, býval jsem neklidný, avšak neklid vpro-
 střed štěstí nevede k ničemu.

Co by se teď mělo udělat především, je vlastně
 důkladná prohlídka doupěte z hlediska obrany a všech
 možností, které si při ní lze představit, vypra-
 cování obranného a příslušného stavebního plánu,
 načež by se mělo ihned započít s prací, svěže jako
 za mlada. To by byla nezbytná práce, na niž, mimo-
 chodem řečeno, je ovšem už příliš pozdě, avšak právě
 to by byla nezbytná práce, nikoli hrabání nějakého
 velkého výzkumného příkopu, jehož jediným smyslem
 vlastně je, že tu nechráněn ze všech sil vyhledávám
 nebezpečí, v bláznovské obavě, že samo nepřijde dost
 brzy. Najednou nechápu svůj dřívější plán. V kdysi
 rozumném plánu neshledávám ani trochu rozumu,